

53503

*Spodnja
Ljubljana 190*

TAČJA

= 19 =

Pot do srca. ◆◆◆◆

Veseloigra v enem dejanju.

»Goriška Tiskarna« A. Gabršček. = = = =

T

Urejs

Fran

Št. 19.

TAČJA

  Zbirka gledaliških iger.

Ureja

Fran Govékar o o o o o

V GORICI 1905.

Tiska in zalaga »Goriška Tiskarna« A. Gabršček.

53503

☉ Pot do srca.

Veseloigra v enem dejanju.

Spisal A. pl. KOTZEBNE.

(Poslovenil Vekoslav Benkovič.)

IN=030002459

Osobe :

FLOVSKI, major v p.

STOJAN, akademik.

VRANIČEVA, bogata udova.

LUJIZA, njena hči.

STRNAD, kapitan v p., Stojanov stric.

JURČE SKOK, njegov sluga.

KORPORAL (ali ječar).

Dejanje se godí v hiši udove Vraničeve.

PRVI PRIZOR.

Lujiza (sama, stoji pri mizi pred odprtim oknom ter lika; iz dalje se čuje igranje na mandolino ali kitaro, Lujiza posluša z vidnim sočutjem ter pri tem večkrat pozablja na svoje delo)! Kakšni glasovi! Kako ginljivo! — Ubogi mladenič! — Silno mu mora biti dolgčas! — Zdi se mi, da je pričel zopet peti. (Poslušajoč ustavi likalnik. Zunaj se čuje moško petje ob brenkanju kitare).

DRUGI PRIZOR.

Lujiza. Gospa Vraničeva.

Vraničeva. (Vstopajoč). Lujiza!

Lujiza (ne sliši je). Ko bi le mogla vse razumeti!

Vraničeva (glasneje). Lujiza!

Lujiza (se ustraši ter naglo zapre okno). Kaj je, mati?

Vraničeva. Zakaj si tako naglo zaprla okno?

Lujiza (zmešana). Jaz? — ga pa zopet odprem!

Vraničeva. Le pusti! Na grajskem dvorišču je itak zmirom preprih. (Dvigne likalnik). Deklè, kaj si pa napravila?

Lujiza. Likala sem.

Vraničeva. In razbeljeno železo pustila, da je ležalo na mojih žepnih robcih? Glej, kakšno luknjo si vžgala v tega!

Lujiza. Res! — luknjo! (Zbegana).

Vraničeva. Kaj si vendar počela?

Lujiza. Sama ne vem... nič...

Vraničeva (strogo). A jaz hočem vedeti!

Lujiza. Pazila nisem.

Vraničeva. Kaj te je motilo?

Lujiza. Tam-le v gradu je bila godba.

Vraničeva. Godba? V gradu? — To ni res; odkar sem jaz kupila to hišo, tam ni bilo slišati družega kot mačjo godbo.

Lujiza. Nekdo igra na kitaro.

Vraničeva. Poveljnik je vrl, star mož; a za godbo ravno toliko mara, kakor lev za petelinovo vpitje.

Lujiza. A nekaj tednov sèm je neki mlad človek v temnem stolpu, ki se drží naše hiše.

Vraničeva. Jetnik?

Lujiza. Bržkone. Gostu bi gotovo ne bili dali tam stanovanja.

Vraničeva. In ta igra na kitaro?

Lujiza. Pa poje, takó milo, tako ginjaivo —!

Vraničeva. Da so moji žepni robci zdaj prežgani.

Lujiza. Zapuščen je od vsega sveta —

Vraničeva. Tega si je sam vzrok. Gotovo je bil neróden.

Lujiza. Neróden, mogoče; a hudoben gotovo ne.

Vraničeva. Kakó to veš?

Lujiza. Ker je tako prijaznega, jasnega obraza.

Vraničeva. Le glej človek! Jaz menim, da gospodična hči dela, namesto tega pa opazuje obraze arestantov!

Lujiza. Večkrat takó žalostno pogleduje sèm k meni skozi svoje mrežasto okno.

Vraničeva. Vedno bolje! Kaj pa ti?

Lujiza. Največkrat pobesim oči.

Vraničeva. Toda ne vselej?

Lujiza. Ako bi ga nikoli ne pogledala, bil bi gotovo še žalostnejši.

Vraničeva. Aj, aj! kakšne novice! Koliko časa pa že počenjata to?

Lujiza. Sedemnajst dni.

Vraničeva. Zató si svojo mizico predstavila iz kota sèm pred okno?

Lujiza. Prav zató.

Vraničeva. Meni pa si dejala, da zaradi svetlobe.

Lujiza. Saj se mi je res zdelo, kakor bi bilo tu bolj svetlo in prijazno.

Vraničeva. Takoj mi mizo postaviš nazaj na staro mesto!

Lujiza. Dobro. (Storí).

Vraničeva (kažoč na vrata poleg okna). Ali si počedila sobo za gosta? Ali je vse v redu?

Lujiza. Vse!

Vraničeva. Tvoj prihodnji očim pride nocoj ali pa jutri.

Lujiza. Ali niste rekli, da bode tam njegova spalnica, a tu obednica?

Vraničeva. Da, tako bo.

Lujiza. Potem pa okna pač ne bo treba zabiti.

Vraničeva. Zakaj ne?

Lujiza. Zaradi čistega zraka.

Vraničeva. Lujiza! Lujiza! Prežgano perilo ti odpuščam; toda pazi, da si ne prežgeš srca! (Odide).

Lujiza (sama). Srce? prežgem? Gorko je pač, jako gorko — a da bi ga zažgala? — Kakó neki? (Odpre okno). Ni ga več tam in tudi ne poje in ne igra več! Vse je utihnilo. (Kašlja). // Revež pač žalostno leži na svoji klopi. (Nagne se daleč ven).

TRETJI PRIZOR.

Lujiza. Jurče.

Jurče (prinese na hrbtu knir ter ga vrže sredi odra na tla). Ohâ!

Lujiza (se ustraši ter zapre okno). Kdo ste, prijatelj?

Jurče. Jaz sem Jurček, veseli Jurček Skok, povsod v kalop!

// a dno
(gyp.
palestrina baze
cylinder

Lujiza. Kdo ste torej ?

Jurče. Po domače rečeno : Gospod Strnad pride danes ali pa jutri.

Lujiza. Moj bodoči očim ?

Jurče. Torej ste vi gospodična — Vraničeva ? (Napol zase.) Bogme, čedna stvarica.

Lujiza. Kje pa je ?

Jurče. Ustavil se je pri nekem starem prijatelju ; a dolgo se ne bo mudil.

Lujiza. Prav ! Njegove sobe so pripravljene. Tale, potem pa spalnica tu zraven. Zdaj grem pa précej mami povedat. (Gre ter se zopet vrne). Čujte, ali ima vaš gospod rad čist zrak ?

Jurče. Čist zrak ? O sevéda !

Lujiza. Ali more trpeti prepih ?

Jurče. To je gotovo, saj je bil mornar.

Lujiza. Potem vam pa svetujem, da to okno le pridno odpirajte, tako prijetna gorkota prihaja noter.

Jurče. Gorkota ? Novembra meseca ?

Lujiza. Gotovo ! In če bi mama hotela okno zapreti, le recite, da gospod tega ne more trpeti. Ali razumete ? (Odide).

Jurče. Vrag naj me vzame, če to razumen! — To je še mlado in ima gorko kri. (Vali krnir do desnih vrat; ko jih hoče odpreti, jih Stojan tiho odpre. Oba ostrmita ter se gledata osupla).

ČETRTI PRIZOR.

Stojan. Jurče.

Jurče. Kaj vraga!

Stojan. Ali sanjam?

Jurče. Gospod Stojan!

Stojan. Jurče!

Jurče. Kakó vendar —

Stojan. Št! Za božjo voljo, ne izdaj me!

Jurče. Kaj naj neki izdam?

Stojan. Hitro, povej mi, kje sem?

Jurče. Kje ste? Čudno vprašanje!

Stojan. Čegava je ta hiša?

Jurče. Vi tega ne veste?

Stojan (nepotrpežljivo). Ne, ne!

Jurče. Kakó pa ste noter prišli?

Stojan. Namesto da bi odgovoril, pa sam poprašuje.

Jurče. Ne zamerite mi! Vi hodite tu okrog tako domače opravljene; vsekakor morate biti prav znani tukaj?

Stojan. Ne, ne! Prvič v svojem življenji sem stopil v to hišo.

Jurče. Kakó pa ste prišli v spalnico svojega strica?

Stojan. V spalnico mojega strica? Je li moj stric tu?

Jurče. Ni ga še, a kmalu pride.

Stojan. Kaj pa ima opraviti tu?

Jurče. Ženi se.

Stojan. V teh letih?

Jurče. Ravno zaradi tega! Imeti hoče mir. —

Stojan. Pa na čuden način išče mirú.

Jurče. Prav imate. Kar bojim se, da pride z dežja pod kap. Saj vam je znana tista dolgočasna pravda, ki teče že petnajsto leto?

Stojan. Z neko udovo Vraničevo?

Jurče. Prav s tisto. Pravda je dež, udova Vraničeva pa kap.

Stojan. Umejem. In da se ta reč poravná —

Jurče. No, dà. Dopisovala sta si. Od kraja hladno in uljudno. »Čast mi je, biti Vam s posebnim spoštovanjem prepokorni sluga!« Sčasoma se je prepokorni sluga prelélvil v udanega slugo — potem v preudanega — potem v Vašega in napósled celó v najbolj Vašega.

Stojan. Ta hiša je torej — — ?

Jurče. Lastnina vaše bodoče gospé tete.

Stojan. In tisto ljubko deklè s koprnečimi očmi, koralnimi ustnami, labodjim vratom —

Jurče. Stojte, stojte! Jo že poznam. Gospodična Lujiza je.

Stojan. Lujiza?

Jurče. Domača hči in najljubeznivejša vseh sestričin.

Stojan. Vseh umrjočih!

Jurče. Da! Toda vrag vas! Ustrezite zdaj tudi vi moji radovednosti. Pripovedovali so mi čudne reči o vas.

Stojan. Kaj neki?

Jurče. Malenkosti. Vi ste več potrošili, nego dobili: papá je moral plačevati dolgove.

Stojan. Ali jih je plačal? — No, to me veseli!

Jurče. Bili ste z nekim igralcem ter ga nevarno ranili, — papá mu je plačeval zdravnika.

Stojan. Ali je ozdravel? — No, to me veseli! (Sede).

Jurče. Vi in šampanjec si nista sovražnika. V navdušenju ste nadzorniku pobili okna, — papá je dal narediti nova.

Stojan. Nova je dal narediti? — No, to me veseli!

Jurče. Dà; toda ljudje pravijo, da starega papana to ní posebno veselilo, ampak da se mu je zdelo celó potrebno, zapreti vas, da prespite zadnjega šampanjca.

Stojan. Res je, poslal me je k svojemu prijatelju, majorju Ilovskemu.

Jurče. H grajskemu poveljniku?

Stojan. Ta mi je odločil prav čedno sobo. (Si zapali cigareto).

Jurče. Z železnimi mrežami na oknih.

Stojan. Skratka, moj oče me ima rad. Pustil me bo nekaj časa tu v škripcih.

Jurče. Tu v hiši? — Bogme, tu je dobro biti v škripcih. Kakó pa ste prišli v to hišo?

Stojan. Na silno čuden način. Znano ti je, da sem časih buren, nepotrpežljiv —

Jurče. Samó časih?

Stojan. Pri oknu sem ugledal prekrasno deklico; koprnjenje po nji me je morilo; dolgega časa nisem mogel več prenašati in za zabavo sem pričel razbijati pohišje v svoji sobi.

Jurče. Tako, tako! Nov račun za papana.

Stojan. Vmes je bila stara miza z zelenim zagrinjalom, vzidana v zid. Jezil sem se, da je tako trpežna ter toliko časa hodil po nji, da se — resk! — podrè pod mano.

Jurče. Izvrstno!

Stojan. Kar ugledam na mestu, kjer je stala, v tléh vrata, in na vratih je bil pribit list debelega papirja. Odtrgam ga ter najdem na njem s svínčnikom zapisane te-le, skoro nerazločne besede: »Mojemu nesrečnemu nasledniku: Tvoja prostost je v tvoji moči. Deset let sem prebil v ti ječi, čast me je držala v nji; a ljubezen mi je sladila trpljenje. Ti, ki te ne vežejo jednaki pomisleki,

uidi skozi ta skrivni hodnik. Pripelje te v sosednjo hišo« in tako dalje.

Jurče. Aha! zdaj umejem. Dvignili ste vrata —

Stojan. Šel doli, plazil se skozi teman hodnik, pritisnil na nekovo vzmet — tapetna vrata, skrita za velikim zrcalom, so se odprla —

Jurče. In vi ste stali v sobi svojega strijca. Čestitam; a zdaj glejte, da uideite, predno vas grajski poveljnik pogreši.

Stojan. Ne pogreši me. Poludne je proč; pred nočjo nikdo ne pride v mojo ječo.

Jurče. Vi torej ostanete?

Stojan. Vsekakor. Saj vender vem, da moj oče ne more živeti brez mene. V par tednih pride sam pome, in do takrat —

Jurče. V strogem postu boste zelo shujšali.

Stojan. Ko bi le tisto gospodično mogel videti in govoriti ž njo!

Jurče. Govoriti? Kje?

Stojan. Tukaj, tukaj!

Jurče. A pod katerim imenom se hočete pokazati?

Stojan. To mi dela preglavico. Čuj, Jurče, vem, da nisi tako neumen, kakor se delaš!

Jurče. Aj! sluga ponižen!

Stojan. Če se ne motim, imaš na pravem konci glavo.

Jurče. Velika čast zame!

Stojan. Pomagaj mi torej!

Jurče. Kako neki?

Stojan. Ali pride moj stric kmalu?

Jurče. Mogoče, da še nocoj — če ne, pa šele jutri zjutraj.

Stojan. Časa dovolj! — Kaj ne da, udova in gospod Strnad poznata se le v pismih?

Jurče. Res je!

Stojan. Videla se še nista nikdar?

Jurče. Nikdar!

Stojan. Izbornó! Veš kaj: izdaj me za mojega strijca.

Jurče. Vas? Za starega Strnada?

Stojan. Nu, saj še ni tako star: pri štiridesetih.

Jurče. Vi pa petindvajset!

Stojan. To nič ne dé. Ni mi jih poznati toliko.

Jurče. Seveda, udova ne bo prenatana.

Stojan. To menim tudi jaz.

Jurče. In če vas précej vzame?

Stojan. Bog me varuj, da bi segal v pravice stričeve! A mojo ljubeznivo neznanko bom videl, govoril ž njo, opazoval jo.

Jurče. Samó to pomislite prej, kakšni ste! Je bi to ženinova oprava?

Stojan. Prav imaš; a tudi temu pomoremo: Napadli so ne roparji, me oropali — vse so mi vzeli.

Jurče. Ako pa pride vaš stric nenadoma?

Stojan. Do takrat že dosešem svoj cilj ter izginem.

Jurče. Toda jaz — jaz ne morem izginiti.

Stojan. Tebi pa usta zamašim s kronami.

Jurče. S kronami? Kje jih boste pa vzeli?

Stojan. Potolaži se z boljšimi časi.

Jurče. Veseli gospod! Dajete mi ulogo —

Stojan. Igraj jo dobro, in delala bo
čast tvojemu talentu.

Jurče. Mojemu talentu? — Da; a mo-
jemu hrbtu — —?

Stojan. Tiho, nekdo gre! (Vstane).

PETI PRIZOR.

Prejšnja. Gospa Vraničeva.

Vraničeva. Moja hči mi je ravnokar
dejala — —

Jurče. Gospa, hitel sem naprej, oznanit
vam veseli dohod svojega gospoda; toda —
o Bog!

Vraničeva. No? Menda ga vendar ni
kakšna nesreča zadela?

Jurče. Oh! Kar z jezika mi ne gre.
Sami govorite, gospod!

Vraničeva. Kaj? Vi ste gospod Strnád?

Stojan. Dà, gospa. A pogledjte, v kakšni
opravi —

Vraničeva. Kaj se vam je pa pripe-
telo?

Stojan. Z veseljem sem hitel semkaj. Le nekaj ur me je še ločilo od cilja mojih željâ — kar me v gozdu napadejo roparji —

Vraničeva. Roparji?

Jurče. Sreča zame, da sem jezdil naprej.

Stojan. Sedem razbojnikov z zakritimi obrazi.

Vraničeva. Z zakritimi?

Stojan. Namerili so mi na prsi sedem samokresov.

Vraničeva. Moj Bog!

Stojan. Potegnili so me z voza, vrgli me na tla, oropali me —

Vraničeva. Menda vendar niste ranjeni?

Stojan. K sreči se je oglasil poštni rog. Roparji so s svojim plenom ubežali v gozd, mene pa je nekov usmiljen kmetič na svojem vozičku pripeljal semkaj.

Jurče (v stran). Kakor bi čital!

Vraničeva (v stran). Nisem mislila, da je tako mlad. (Glasno). Iz srca vas obžalujem. Hočete bi kakšno pomirljivo pijačo?

Stojan. O, zdaj mi je že zopet dobro.

Vraničeva. Ne, ne, to bi moglo imeti posledice. Saj imamo vse pri rokah. (Hiti k omari ter natoči pijače).

Stojan. Tako prijazen sprejem mi je najboljše zdravilo.

Vraničeva. (Mu daje čašico). To je od nekega slovečega zdravnika. //

Jurče. Moj gospod je že prestal dovolj nevarnosti na suhem in na morji. Sedem revolverjev na prsih, za to se niti ne zmeni!

Vraničeva. A pomiri vam razburjeno kri.

Jurče (tiho Stojanu). Nič ne pomaga, le pogumno pogoltnite!

Stojan. Iz vaših rok mi je vsako zdravilo dobrodošlo. (Izpije in se grenko kremži).

Jurče (tiho). Na zdravje!

Vraničeva. Zadnje moje pismo vas je uvérilo, da moje zanimanje — (Sede).

Stojan. Oh, saj ga znam na pamet, vaše ljubeznivo pismo — (Sede).

Vraničeva. Vse, kar sva imela med sabo —

Stojan. Ne govorite več o tem! Ne spominjam se rad.

Jurče (v stran). Zdaj je povedal resnico.

Stojan. Predvsem bi rad stopil pred vas v spodobni obleki. Bogme, tak sem, kakor —

Jurče. Kakor zločinec, ki jo je ravnokar pobrisal iz ječe.

Vraničeva. Poiščem vam kaj. — Čakajte, že vém: moj brat, ki je bil zadnjič pri meni, je pustil še nekaj obleke. Morebiti najdemo kakšno vrhno suknjo.

Stojan. Da bo le nekaj!

Vraničeva (Jurčetu). Prijatelj! Povejte moji hčeri, naj vam odprè modro sobico, tam poiščite kaj za gospoda.

Jurče. O, če bo gospodična pomagala, stavim, da najdeva, kar bova iskala. (Odide).

ŠESTI PRIZOR.

Gospa Vraničeva. Stojan.

Vraničeva. Ker sva zdaj sama, lahko se takoj malo poméniva o najinih zadevah.

Stojan. Prav rad — samó bojim se — roparji so mi takó zmešali glavo, da bom gotovo večkrat narobe odgovoril.

Vraničeva. To je naravno!

Stojan. Vsa najina pravda se mi zdi le še kot sanje.

Vraničeva. Tem bolje!

Stojan. Dà, ako bi ta hip moral povedati, o čem sva se pravdala, pa bi menda ne mogel.

Vraničeva. Pustiva pravdo!

Stojan. Da, pustiva jo!

Vraničeva. A kaj pravite k pogodbi, katero je napravil moj notar?

Stojan. Jaz — prosim vas, dajte mi prepis, da bom mogel korenito povedati svoje mnenje.

Vraničeva. Saj ste prepis že dobili!

Stojan. Jaz? Vi se motite.

Vraničeva. Zadnje moje pismo, katero znate na pamet —

Stojan. Da, pismo, vaše ljubo pismo —

Vraničeva. No, prepis je bil priložen.

Stojan. Res je! Zdaj se spominjam — pismu priložen. Toda, kakó ste si vendar mogli misliti, da se bom spominjal tistega,

kar je bilo pismu priloženo? Čital sem vedno in vedno le vaše krasno pismo!

Vraničeva. Priliznjenec! — Ali prečitali ste vendar tudi pogodbo?

Stojan. Sevéda! sévéda! Prav dobro je narejeno, prav dobro!

Vraničeva. Kakó vam je všeč sedma točka?

Stojan. Sedma točka? — O, sedma točka je izvrstna!

Vraničeva. O osmi pa nisva bila istih misli.

Stojan. Sévéda ne.

Vraničeva. Kaj ste zategadelj sklenili?

Stojan. Da se popolnem udam vaši volji.

Vraničeva. Torej tudi menite, da bi bilo dobro, ako vrt obdrživa!

Stojan. Vrt? O, zakaj pa ne? — Če je le kaj hrušk in jabolk, ne vem, zakaj bi vrta ne obdržala?

Vraničeva. A kaj bova dala moji hčeri za to kot nadomestilo? Ona ima pravice —

Stojan (goreče). In še kakó veljavne pravice! Ona je takó ljubezniva, takó lepa, takó mila, takó — takó —

Vraničeva. Kakó to veste? Saj je še niti videli niste.

Stojan (v zadregi). Sevéda ne, — a moj sluga mi je pravil! Oh, prosim vas, gospa, ne govoriva več o tej preklicani pravdi — !

Vraničeva. Saj ne govoriva o nji!

Stojan. Ne? No, zdaj samí vidite, da res ne vem, kjer se me glava drži, (nežno) a kje imam srce, tega mi niti tolovaji niso mogli izbrisati iz spomina.

Vraničeva (sramožljivo). Ej, ej, gospod Strnač, vaša pisma so takó pametna, takó resna, takó mirna — nikdar bi ne bila mislila, da ste taki.

Stojan. Svoja pisma sem vam pisal daleč od vas, zdaj pa stojite pred máno, in —

Vraničeva. Tudi sem si vas mislila dokaj starejšega, najmanj štiridesetletnega.

Stojan. To je res, za moja leta sem še precèj čvrst videti.

Vraničeva. Jako čvrsti.

Stojan. Živel sem vedno zmerno, solidno, razuzdan nisem bil nikdar.

Vraničeva. Človek bi prisegel, da jih imate komaj petindvajset.

Stojan. Res? Sicer pa to ni taka nesreča.

Vraničeva (smehljaje se). O ne, v ostalem pa — ker imata pamet in prijateljstvo več opraviiti z najino zvezo, nego ljubezen...

Stojan. Kdo pa to pravi?

Vraničeva. Moja leta, moje izkušnje!

Stojan. O gospa, človek je zmerom mlad, ako pozna umetnost, biti ljubezniv.

SEDMI PRIZOR.

Prejšnja. Jurče.

Jurče. Tu je rujava vrhnja suknja.

Vraničeva. Zadovoljite se za danes s to, jutri pa pokličemo krojača. Tu je vaša spalnica. Zdaj pa moram pripraviti hčer na vaš dohod; saj veste, da očim otrokom ni vedno dobrodošel. (Vstane).

Jurče. Upam, da svojega očma ne bo sovražila. (Vstane).

Vraničeva. Takòj bo tukaj, da izpolni svojo dolžnost.

Stojan. Svojo dolžnost — o sevéda — to me do neizrečeno veselilo. (Gospa Vraničeva odide).

OSMI PRIZOR.

Stojan. Jurče.

Stojan. Hiti, Jurče, pomagaj mi, da se oblečem! (Zgodi se). No, kaj se ti zdi, ali nisem takó mnogo bolj moški, bolj pameten videti?

Jurče. Vi pametni? Prebrisani ste!

Stojan. A jaz se ne šalim, postati hočem pameten.

Jurče. Ali smem vprašati, kako mislite to pričeti?

Stojan. Oženiti se hočem. V svoji ječi sem imel dovolj časa, premišljevati o tem.

Jurče. Iz ene ječe v drugo hočete?

Stojan. Živeti hočem kakor Kato.

Jurče. Ali je bil Kato soliden soprog?

Stojan. Piti hočem, a le doma, plesati hočem, a le s svojo soprogo; igrati hočem, a le s svojimi otroci.

Jurče. Prekrasni sklepi; lahko narejeni, a težko izpolnjeni. Koliko časa pa mislite ostati v tej hiši?

Stojan. Dokler bo le mogoče. Ali ni tu spalnica? Ali ne morem od tu vsak hip izgubiti se v svojo ječo, in ravno takó hitro vrniti se?

Jurče. Ako pa pride vaš stric?

Stojan. Da vidim le sladko svojo deklico in se ž njo pogovorim! — Sicer pa, kaj me čaka hudega? — Najhujše, kar me utegne doleteti, je to, da se bodem moral vrniti v svojo ječo.

Jurče. Kaj pa jaz — če me zaradi moje postrežljivosti z vami vred zapró?

Stojan. Tem bolje! Potem bom vsaj imel družbo.

Jurče. Lepa tolažba! (Zunaj se sliši hoja).

Stojan. Že gre!

Jurče. Zdaj sem jaz pač odveč. Vas sem vpeljal v hišo; zdaj bom pa sam sebe vpeljal v kuhinji. (Odide).

DEVETI PRIZOR.

Stojan (v stran obrnjen). Lujiza (vstopi).

Stojan (záse). Bom videl, če me bo spoznala? (Se obrne).

Lujiza (vzklikne). Ha! Kaj vidim?

Stojan (jako resno). Kaj vam je, draga moja pastorka?

Lujiza. Njegove oči — njegova usta — njegovi lasjé.

Stojan. Sem li morebiti komu podoben?

Lujiza. Tudi glas je njegov. Res, če bi ga ne bila pred malo časa videla za njegovim omrežjem...

Stojan. No, dete moje, kaj pomeni to?

Lujiza. Odpustite!

Stojan. Bogme, tu je težko odpustiti.

Lujiza. Gospod bodoči moj očim!

Stojan. No, ta sem, in ta bom tudi. A ljubiti me morate. Čujte, dete moje, ljubiti!

Lujiza. Ah, dà! Dovolite, da vam poljubim roko. (Hoče njegovo roko poljubiti, on si njeno goreče pritisne na ustni). Prosim, vi me spravljate v zadrego!

Stojan. Vidiš, ljuba hči, če človek ravná uljudno z mano, lahko me ovije okrog prsta. No, no, kaj stojiš tam v kotu? Le bliže stopi, Lujiza, in ne boj se! Zdaj sem ti že odpustil, in v dokaz sprejmi ta očetovski poljub. (Ravno ko jo hoče objeti, vstopi gospa

Vraničeva: on reče v stran). Vraga! zdaj je ni bilo treba!

DESETI PRIZOR.

Prejšnja. Vraničeva.

Vraničeva. Prihajam vam povedat, dragi gospod Strnad, da bomo nocoj imeli še enega gosta.

Stojan (zmešan). Gosta? Takó? Koga pa? —

Vraničeva. Starega domačega prijatelja, grajskega poveljnika.

Stojan. Grajskega poveljnika? O!

Vraničeva. Majorja Ilovskega.

Stojan. Res? No, to je izbornó.

Vraničeva. Ravno mi poroča, da pride na večerjo.

Stojan. Krasno, krasno!

Vraničeva. Pravi, da želi spoznati vas.

Stojan. Prevelika čast zame! Zdi se mi, da ga že poznam.

Vraničeva. Idi v kuhinjo, Lujiza! Skrbi, da bo našima gostoma kar se dá postreženo. (Lujiza je med tem prizorom Stojana

vedno natanko opazovala; mati ji mora svoje povelje ponoviti s kretanjem).

Lujiza (odhajaje in parkrat ozirajoč se nazaj na Stojana). Kakó zeló mu je podoben!

JEDNAJSTI PRIZOR.

Vraničeva. Stojan.

Vraničeva. Videli boste, da je major vrl, spoštovanja vreden mož.

Stojan. Tako? To me veseli!

Vraničeva. V službi pa je strog, zeló strog.

Stojan. Res? V istini, draga moja, če prav imam sicer dobro družbo jako rad, danes bi si pa vendar želel — takó sem utrujen — tako izdelan — lahko si mislite, po takem dogodku — sedem revolverjev na prsih — človeku je treba počitka.

Vraničeva. Saj bomo zgodaj večerjali.

Stojan. Vidite, jaz bi rad večerjal z vami, tako lepo sama — prav sama. V najinih razmerah — tretji vendar le samó moti, — imava si toliko povedati. (Nežno).

Vraničeva. No, če že na vsak način hočete, pa pošljem majorju pismo. (Zunaj se čuje hoja). Oh, prepozno! je že tu!

Stojan (v stran). Nesramnost, pridi mi na pomoč. (Obrne se v stran).

DVANAJSTI PRIZOR.

Prejšnja. Major (v civilni obleki).

Major. Dober večer! dober večer! — sem že tu!

Vraničeva. Dobrodošli, gospod major! Nisem mislila, da pridete takó točno.

Major. Saj je samó par sto korakov iz gradú pa sèm do vas. Če bi smel, bi si bil pot že zdavnaj še bolj prikrajšal. Samó vrata bi bilo treba predreti v zid! — a sevéda, to ne gre, to se ne sme. — Nu, gospa soseda, ali je to gospod Strnad?

Vraničeva. Dà, je že tukaj.

Major. Predstavite me; recite mu, da sem star vesel mož!

Vraničeva (predstavlja). Gospod Strnad! Gospod major Ilovski.

Stojan (obrnivši se). Čast mi je, gospod major! (Mu ponuja roko).

M a j o r (zelo začuden). Aj, kaj vraga! Kaj, kakó? To je gospod Strnád?

V r a n i č e v a. On sam.

M a j o r. Aj! — Bombe in granate! To je pa jako čudno! (Ga ogleduje od vseh strani).

V r a n i č e v a. Kakó to?

S t o j a n (v stran). Pogum!

M a j o r (išoč po žepu). Saj imam vendar ključe pri sebi? — Res, tu so!

S t o j a n. Gospod major, zakaj me pa takó ogledujete?

V r a n i č e v a. Res, jaz se čudim!

M a j o r. Ne zamerite, draga gospa sosedá! A ta gospod je tako podoben nekemu mlademu človeku — takó čudno podoben —!

S t o j a n. Komu? Jaz podoben? Ni mo-
goče!

M a j o r. Nekemu mlademu dečku, ki to trenotje sedi zaprt mej štirimi stenami.

V r a n i č e v a. Kaj pa je zakrivil?

M a j o r. Razposajenec je! Uganjal je neumnosti, delal dolgove, in ne vem, kaj še!
— Oče je spoštovan mož; dobil je dovoljenje, da sme sina za nekaj časa dati meni v oblast.

Stojan (naglo). Za koliko časa?

Major. Bržkone za tri ali štiri leta.

Stojan (v stran). O joj!

Vraničeva. Revež! — ali ga morate trdó imeti?

Major. To ravno ne; samó skrbno ga moram imeti zaprtega, da ne odfrči.

Stojan. To ste gotovo tudi storili?

Major. Seveda! Ako mi ta uide, hočem sedeti deset let namesto njega.

Vraničeva. Kakó pa se piše?

Major. Stojan. Nekako tistih let bo, kakor gospod Strnad.

Stojan (delajoč se, kakor da premišljuje). Stojan? Stojan? — Poznam ga, z mano je skupaj študiral.

Major. No, ni li res, da sta si zeló podobna?

Stojan. Res, čudno podobna! Na vseučilišču so naju vedno imeli za brata ter naju zamenjavali čestokrat.

Major. Verjamem. Samó, da ste vi pameten mož, oni pa je vetrnjak, pravi ptiček!

Stojan. Žal, da sem to večkrat izkusil na svojo škodo. Kamor je prišel, je delal dolgove na moje ime.

Vraničeva. Katere ste morali vi plačati? Prosim, sedite! (Vsi sedejo).

Stojan. Plačal jih sicer nisem; predrzno je pa vendarle.

Major. Recite rajši: nesramnost je to!

Stojan. V ostalem pa ga imam vkljub temu prav rad; kajti pravzaprav, res, pravzaprav je prav dober človek!

Major. Tako? Ali je mogoče?

Stojan. Že kot otrok se je vedno jokal, kadar sem bil jaz tepen, in če sem moral jaz stradati, še on ni nič jedel.

Major. No, to mi je vseč!

Stojan. Na vseučilišči je imel malokdaj kaj denarja; če ga je pa kaj imel, bil sem jaz gospod njegovi denarnici.

Major. Res, fant me pričjenja zanimati. Veste kaj? Ker je vaš stari prijatelj in znanec — prišlo mi je nekaj na misel, kar bi njemu in vam napravilo veselje.

Stojan. Kaj takega?

Major. Toda silentium! Jezik za zobmi! Nihče ne smé izvedeti. —

Vraničeva. Kaj pa?

Major. Če ne ugovarjate, gospa soseda, pripeljal bi jetnika nocoj semkaj ter mu dovolil, da večerja s svojim prijateljem Strnádom.

Stojan (prestrašen vstane). Kaj? Da bi —?

Vraničeva. Izvrstno, gospod major! Ta misel je plemenita!

Stojan. Vi hočete —?

Major. Reveža razveseliti in vam s tem napraviti lep večer.

Stojan. To je jako dobrohotno; ali — ali — (Počasi sede).

Vraničeva. Kaj vam je?

Stojan. Da po pravici govorim, tega Stojana imam sicer prav rad; toda ločila se nisva kot najboljša prijatelja. Nazadnje sva se prav do dobrega razprla, — zdi se mi celó, da sva se hotela dvobojevati.

Major. E, malenkost! Morebiti zaradi kake ljubezni? To že poravnam, — to prevzamem jaz.

Stojan. Ne, gospod, bilo je preveč resno.

Major. A, kaj še! Saj vem, kakó je. Postal je krotak in udal se bo.

Vraničeva. In jaz bi, ne vem, kaj dala, da bi videla, če sta si res tako podobna.

Major. Prav, gospa soseda! Že hitim! (Vstane in odhaja).

Stojan. (Vstane). Ostanite! Jaz bi ne bil odgovoren, če se vpričo vas spoprimeva z njim.

Major. Oho!

Stojan. On je buren človek! Nikar!

Major. Da, to je res!

Stojan. Norec je! In jaz nagle jeze!

Major. Sprijaznita se pri steklenici šampanjca. Na svidenje! V šestih minutah sem zopet tu. (Odide).

TRINAJSTI PRIZOR.

Vraničeva. Stojan.

Stojan (kličoč za njim). Gospod major! Ostanite! Morda ne bo dobro.

Vraničeva. E, zakaj neki ne? Le pustite ga! (Vstane).

Stojan (v stran). Odšel je! Kaj naj počnem? (Bega semtertja).

Vraničeva. Major je ljubezniv, do-
brosrčen človek, in mladi Stojan bo zelo
vesel —

Stojan. Stojan? Prosim vas, ne govo-
rite mi o tem preklicanem Stojanu! Ne, gospa,
nočem ga videti, nikakor ga nočem videti,
in ker je že sklenjeno, da pride sem, ne preo-
staje mi družega, kakor da se zaklenem v
svojo spalnico. Lahko noč.

Vraničeva. Gospod Strnad! Pomislite
vendar! (Teče k njemu).

Stojan. Kaj naj pomislim? Ves besen
sem, še zblaznem. Samo njegova kri bi me
mogla pomiriti, in zató je najboljša, da mu
grem s poti. (Vzame luč z mize, hiti v sobo
na desni ter se zapré). Lahko noč; lahko noč!

ŠTIRINAJSTI PRIZOR.

Vraničeva (sama). Gospod Strnad! Čujte
vendar! (Hoče za njim). Zaklenil se je; res,
zaprl in zaklenil! No, to je vendar preveč!
Rajši imam deset takih pravad, nego li ta-
kega moža.

PETNAJSTI PRIZOR.

Vraničeva. Lujiza.

Lujiza. Takó ste sami, draga mati? Kje pa sta gospoda?

Vraničeva. Gospod Strnád je šel spat.

Lujiza (skrbno). Menda vendar ni bolan?

Vraničeva. O ne! popolnoma zdrav je!

Lujiza. Takó? Ženin bi moral biti vendar bolj uljuden.

Vraničeva. O, takó daleč še nisva.

Lujiza. Kaj pa bo zdaj z našo večerjo?

Vraničeva. Na njegovo mesto dobimo družega gosta. Major je našel, da sta si gospod Strnád in jeden njegovih jetnikov takó podobna, da je šel ponj.

Lujiza (veselo). Res? Torej tudi major je to našel?

Vraničeva. Toda naš uljudni gospod Strnád, ki se je jedenkrat, Bog vé zakaj, sprl s tistim mladim človekom —

Lujiza. Sprl?

Vraničeva. Ga nikakor noče videti.

ŠESTNAJSTI PRIZOR.

Prejšnji. Major. Stojan (v modri vrhnji suknji).

Major. Tu ga imamo!

Lujiza (v stran). On je!

Vraničeva. Oh, kakó mu je vendar podoben!

Stojan (z mehkejšim glasom kakor navadno). Oprostita, dami moji, nenadna izpremembra temote v svetlobo mi je vzela ves vid —

Major. Draga gospa, predstavljam vam pobožnega puščavnika, ki se je odrekel za nekaj časa ničevnosti svetá.

Vraničeva. Samo malo prijaznejšo samotijo bi si bil moral izvoliti.

Stojan. Pod varstvom gospoda majorja se drznem —

Major. Pustite okorne poklone! Le veselo, fant! Pozabite sedaj vsaktero otožnost!

Stojan. O, to mi bo tukaj jako lahko!

Lujiza (skrivaj). Kaj ne da, mama, kako je ljubezniv?

Major. A kje je gospod Strnád? Ali se še vedno brani?

Stojan. Mislim, da mi je vendar neznatno mladostno razburjenost že odpustil.

Major. Taki mali prepiri med mladimi ljudmi se dogajajo vsak dan. Kozarec v roko, trčiti, izliti v grlo, in srd je izginil! Če ste krivi, vam jih par pove, mi bomo pomagali, objameta se, pa bo konec besedi!

Vraničeva. Bojim se, da bi pili na medvedovo kožo.

Major. Zakaj?

Vraničeva. Gospod Strnád se nikakor noče sniti s tem gospodom.

Stojan (zeló bolestno). O Bog? To je žalostno!

Vraničeva. Jezen je planil v svojo sobo in se zaprl.

Lujiza. Nepriljuden človek!

Stojan. Kakó me to boli! Upal sem, da ga potolaži čas, moja nesreča in táko posredovanje, — in on je zmerom še tak? Rad ga prav lepó poprosim zamere.

Lujiza (v stran). Kakó krotak je ta mladenič! (Glasno). Gospod! Gotovo se zeló dolgočasite v starem, temnem stolpu?

Stojan. Časih pa se mi moje jetništvo
zdi jako prijetno.

Lujiza (v stran). Name misli!

Major. Hm! hm! To je res prava sit-
nost z gospodom Strnádom! Kje pa tičí?
Takó rad bi zaradi podobnosti —

Vraničeva. O, ta gospod je dosti mlajši!

Lujiza. Njegov glas je dosti mehkejši.

Major. Da, da, in večji je tudi, vsaj za
jeden palec. Pa saj to takoj lahko pogledamo.
Kje je njegova soba?

Vraničeva. Tukaj!

Major. Čujte, gospod Stojan! Pomagajte
mi! Oblegati ga hočemo! Saperment! Prisi-
liti ga hočemo, da se nam podá! (Trka). Haló!
gospod Strnád!

Stojan (tudi trka). Dragi Strnád!

Major. Pojdite ven! Prosim!

Stojan. Prosim te! Ne bodi tak!

Vraničeva. Nič odgovora!

Lujiza. Čudak!

Major. Gospod Stojan vas prosi za
zamero.

Stojan. Ne jezi se več, prijatelj! Če sem te razžalil, védi, da se že dolgo kesam.

Vraničeva. Nič odgovora!

Lujiza. Trd, kakor kamen!

Major. Stojte, tiho! Meni se zdí, da čujem njegov glas.

Stojan (ga odrine). Pustite me, gospod major! (Položi uho na vrata). No, kaj praviš? — Ne? — Oh, pravi, da ne!

Major. Potem naj ga pa vrag vzame!

Stojan. To je žalostno!

Vraničeva. Jaz ga ne maram za moža! Taka trma!

Lujiza. Kar oči bi mu izpraskala!

SEDEMNAJSTI PRIZOR.

Prejšnji. Korporal (ali ječar).

Korporal. Gospod major, zunaj je tujec, ki želi zaradi nekega jetnika govoriti z vami.

Major. Grom in strela! Službene reči! — Potem tegale ne sme opaziti. Bežite, Stojan!

Lujiza (napol zase). O, to je jako bridko!

Vraničeva. Nadejam, se, da drugič —!

Major. Da, da, drugikrat lahko dalje časa ostane. Tukaj ključi, korporal! Peljite gospoda nazaj v stolp.

Stojan. Zdravi ostanite!

Korporal. Stopaj! (Odide s Stojanom).

Major. Jaz moram pa tudi iti, da sprejem tujca. Prav žal mi je, gospa. (Odhaja).

Vraničeva. Tujec je v naši hiši, in vi lahko govorite ž njim pri nas.

Major. No, da, ako dovolite —

Vraničeva. Takoj ga povabim gôri. (Odide).

Lujiza. In jaz — jaz moram užiti malo svežega zraka. (Odprè okno ter gleda na ono stran).

Major. Tujec? Takó pozno? Kaj neki hoče? To so sitnosti!

OSEMNAJSTI PRIZOR.

Major. Lujiza. Strnád.

Strnád (v popotni civilni obleki). Oprostite, gospod major, da hodim za vami v tujo hišo! Jaz sem kapitan v pokoju.

Major. (Mu daje roko). Vaš sluga, gospod!
Hotel sem nocoj prebiti tukaj vesel večer.
Ako vaš opravek ne ovira tega razpoloženja —

Strnád. Menim, da ne.

Major. Potem pa dobrodošli! Sedite,
gospod kapitan, prosim! (Oba sedeta).

Strnád. Moj nečak, mladi Stojan, je v
vašem varstvu?

Major. Da!

Strnád. Ste li zadovoljni ž njim?

Major. Všeč mi je fant. Res, da je raz-
posajen, vesel; hudoben pa ni. Dobro srcé
ima, ljubezniv je.

Strnád. No, to me veseli!

Major. Če pa se spomnim tega prekli-
canega gospoda Strnáda — (Kaže na duri desne
sobe).

Strnád. Strnáda! Kakó to?

Major. O, to vam je osel!

Strnád. Ga li poznate?

Major. Sevéda, saj je tukaj.

Strnád. Kje?

Major. V tej sobi spi.

Strnád. Spi? Jaz vam pa pravim, gospod major, da ne spi.

Major. Naj spi ali bedí, jaz se ne zmenim več zanj!

Strnád. To je čudno!

Major. Da se vrnemo k vašemu nečaku —

Strnád. Prav! Oče mu je odpustil. Prosi vas, da ga pošljete zopet domu!

Major. O to je prav! Kako bo vesel, ko stopim predenj in mu rečem (vstane, patetično): »Živio, prijatelj! Vse bede je konec! — Proč iz ječe! Srečno pot! — Spominjaj se me, a ne hodi nazaj!« — Gospod kapitan, to vam bo veselje! (Sede).

Strnad. Katero bi takòj rad delil z vami.

Major. Haló, kar pojdiva! (Vstane).

Strnad. Sicer imam tudi v tej hiši opravke, ki me osebno zadevajo — (Vstane).

Major. Saj prideva nazaj, da bomo skupaj večerjali. Kdor more takega siromaka razveseliti in odlaša le četrť ure, ta ni mož po moji volji. (Lujizi, ki plaho posluša).

Gospodična soseda! Stojan je zopet prost!
(Odide s Strnadom).

Lujiza. Prost je? Mati, mati!

DEVETNAJSTI PRIZOR.

Gospa Vraničeva. Lujiza.

Vraničeva. Kaj pa je?

Lujiza. Prost je! Prost!

Vraničeva. Kdo?

Lujiza. Ta gospod je prinesel povelje
od njegovega strica.

Vraničeva. Povelje? Stric?

Lujiza. Oče mu je torej odpustil.

Vraničeva. O kom pa govoriš?

Lujiza. No, o mlademu jetniku, ki je bil
ravnokar pri nas.

Vraničeva. On je prost?

Lujiza. Prost! Njegov stric je ljubezniv, prijazen mož. Sedaj sta šla ponj.

Vraničeva. To mi je jako všeč.

DVAJSETI PRIZOR.

Prejšnji. Stojan

(v rujavi suknji iz stranskih vrat).

Lujiza (ugledavši ga). Oh! Glejte ga!

Stojan. Ali je uljudni gospod Stojan še vedno v hiši? Ako je, se takoj umaknem zopet nazaj.

Lujiza (jezna). Le, v božjem imenu!

Stojan. Nočem motiti takó prijetne družbe.

Lujiza. Imate čisto prav.

Vraničeva. Res, gospod Strnad, vaše vedenje je sila čudno.

Stojan. Gospa, jaz nisem mogel drugače.

Lujiza. Čudno opravičevanje!

Stojan. Mala moja pasterka je tudi huda name?

Lujiza. Da, veliki moj očem.

Vraničeva. Major je bil jako razžaljen, da vam ni bilo nič za njegovo družbo.

Stojan. O, on mi bo še dostikrat delal družbo.

Vraničeva. Dvomim.

Stojan. Tem bolje!

Vraničeva. Trkal je na vaša vrata; niti odgovora mu niste hoteli dati.

Stojan. Odgovoril sem, kar sem védel.

Lujiza. Samó z mrzlim »ne«, — le poglejte!

Vraničeva. In prijazni Stojan —

Lujiza. Da! Človek mora imeti res tako srce, kakor — mačka.

Stojan (v stran). Kakó ljubezniva je ta jeza!

Vraničeva. Takó radi bi bili bližje videli, kakó sta si podobna —

Lujiza. Podobna? — V čem naj bi si bila neki podobna? Samó pogledati ju je treba, pa opazi človek velik razloček —

Stojan. Velik razloček? Ha, ha, ha!

Lujiza. Da, gospod! le smejte se, če hočete! Kar se mene tiče, jaz vaju gotovo nikoli ne zamenjam.

Stojan. Kakor kaže, je ta Stojan napravil prav lep vtisk na vas.

Lujiza. Na nas vse, gospod, ker je popolnoma drugačen, kakor so drugi ljudje.

Stojan. Gospodična, vi gotovo mislite, da me prav hudó jezite?

Lujiza. Gospod Stojan je krotak, uljuden, dobrosrčen in predvsem sta mu neznana jeza in maščevalnost.

Vraničeva. Prav ima, in nadejam se, da boste sedaj, ko ste se umirili, sami izprevideli —

Stojan. Jaz? Jaz ničesar ne izprevidim. Mogoče, da nimam prav; a skratka, ta Stojan in jaz nikdar in nikoli ne moreva biti dve osebi v eni sobi.

Lujiza. Kakšno sovraštvo! To je grdo!

Stojan. In ako se predrzne, pred menoj pokazati se, vržem ga skozi okno!

Lujiza. Oho, gospod! Lahko govorite, ko ga ni tu; a gotovo se vas ne ustraši.

Stojan. Takó? Menite, da ne?

Lujiza. Zanašate se na to, da sedí v ječi. Ako bi pa prišel, bi govorili drugače.

Stojan. Mogoče; a ne pride.

Lujiza. Pač, pač, gospod; še nocoj bo večerjal z nami, kajti prost je.

Stojan. Kaj?

Lujiza. Da, da, le jezite se! Prost je, vam pravim! Ravnokar je njegov stric prinesel pismo njegovega očeta, da mu odpušča. (Stojan glasno smeje se skače po sobi). Haha! Svojo nevoljo izkušate skrivati s prisiljenim smehom; a ni se vam posrečilo. Vidi se vam, da bi od jeze najrajši iz kože skočili!

Stojan (najedenkrat poklekne pred Lujizo). Ljuba gospodična, prosim vas, imejte me vsaj malo rada!

Lujiza. Kaj? Kaj delate?!

Vraničeva. Gospod Strnad! Ali ste znoreli?

Stojan. Ljubim, obožavam vas, gospodična, tudi vi ste meni dobri. Gospa, dajte mi Lujizo za soprogo!

Lujiza. Kaj to pomenja? (Se odmika).

Vraničeva. Zblaznel je. (Prestrašena beži v kot).

EDENINDVAJSETI PRIZOR.

Prejšnji. Major in Strnad iz stranskih vrat.

Major. So že vsi skupaj. Ne dajte se motiti, gospod!

Stojan (naglo vstane). Stric! Dragi stric (Objame Strnada).

Lujiza. Njegov stric?

Major. Čast mi je, predstaviti vam tu pravega gospoda Strnada.

Vraničeva. Še jeden gospod Strnad?

Strnad. Da, gospa! Sprejmite me blagovoljno, in odpustite temu nepokojnežu! Odprta vrata v tapetah vam povedo, kakó si imate razlagati ves ta dogodek. Jaz sem Strnad. (Ji da roko).

Vraničeva. Kaj? Torej pelje iz stolpa pot?

Stojan. Dà, naravnost v Lujizino srcé. (Jo prime za roko).

Lujiza (sramežljivo). Oh, vi ste poreden!

Vraničeva. Meni je le na pol jasno —

Major. Pri večerji vam povem vse. Naglo kozarce v roke! Kozarec vina in vesela povest, to ogreje želodec in razveseli srcé! (Vsi sedejo za mizo.)

(Zagrinjalo pade).

Dragi stric

riti vam tu

d Strnad?

ite me bla-

ookojnežu!

edo, kakó

Jaz sem

iz stolpa

zino sreé.

poreden!

jasno —

em vse.

na in ve-

razveselí

NRODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIZNICA

00000076041

C001SS #